

ZASLUŽNI PROFESORICI DR. ADI VIDOVIČ MUHA
OB 80. ROJSTNEM DNEVU

Zgodba se začne nekako takole: *V Notranjem stoji vas, Št. Peter po imenu.* [...] Ne, pravzaprav gre takole, saj je bila tedaj že nekaj let vzpostavljena rapalska meja: *Na Primorskem stoji vas, Šempeter* (it. *San Pietro del Carso*) *po imenu. V tej vasici se je 1940. leta rodila Ada. Ni bilo pozimi, čeprav razkladajo, da je v nekdanjih časih tod sneg ležal krog in krog. Bilo je spomladi ...*

Ta zavest krajevne in pokrajinske pripadnosti je pri prof. Vidovič Muha za vselej ostala in jo je bilo mogoče večkrat čutiti. S profesorico sem se prvič seznanila kot študentka generacije 2001 pri predmetu Slovenski knjižni jezik 1 (profesorica nam je sicer predavala še v tretjem letniku in zlasti s področja leksikalnega pomenoslovja). V spominu so mi najbolj ostala njena sistematično pripravljena predavanja, kako smo polemizirali o tedaj svežem *Slovenskem pravoписu 1* in kako poglobljeno in kritično sem tedaj študirala predpisane jezikoslovne reference (izmed slovenskih seveda Toporišiča).

Vsaj tako močno pa se mi je v spomin usedlo »doživetje« na ustnem izpitu. Profesorica je imela vprašanja oštevilčena in razporejena po več vsebinskih sklopih. Asistent je študentu dal številke vprašanj, na katera naj bi odgovarjal. Ne vem več, katere številke sem dobila, vem pa, da sem si vprašanja prepisala na list papirja in stopila k profesorici. Imela je mizo ob oknu, sedeli sva druga nasproti druge, na vsa vprašanja sem pravilno odgovorila, bila je navdušena, skoraj sem že opravila, potem pa – nepričakovano. Profesorica je ugotovila – jaz pa tudi –, da sem povsem nezavedno prepisala vsa vprašanja iz istega vsebinskega sklopa. Mučna reč! Postala je nejevoljna, nezaupljivo me je pogledala in dejala, da me bo poslala ven, saj sem porabila svoj čas. Vedela sem, da imam za reakcijo na razpolago nekaj sekund. Da ne grem ven, sem izustila, ali nekaj takega. Profesorica me je začudeno pogledala, sledilo je vprašanje, ki je zahtevalo pojasnilo. Ker da pač ni bilo namerno in ker da slovnico obvladam, sem dejala. Tisti pogled z druge strani in svoje občutke težko odpišem, a pristala je, da nadaljujem. Malo pozneje so se profesoričine oči spet zasvetile, za njenim nasmehom se je skrivalo zadovoljstvo – jaz pa sem izstopila z najbolj grenko desetico.

Ko sem čez nekaj let vstopila v uredništvo *Slavistične revije*, kjer sem se morala kot sveža tehnična urednica seznaniti s člani uredništva, v katerem prof. Vidovič Muha še danes z vso skrbnostjo in ogromno energije opravlja vlogo glavne urednice za jezikoslovje, me je spremljal spomin na tisti pripetljaj. Mislila sem, da se bo profesorica vsega spomnila, pa se ni in je bilo nadvse prijetno in toplo srečanje. Navezali sva lep stik in najina srečanja, v glavnem spodbujena s sejami revije, so še danes takšna, k čemur gotovo prispeva tudi najina skupna pokrajinska pripadnost.

Ni običajno, da se literarna zgodovinarica poklanja jezikoslovki, vendar pri prof. Vidovič Muha ni mogoče niti mimo njenega stališča o povezovanju jezika in literature, elementov literarne vede in jezikoslovja v prid ohranjanja »ustvarjalne celovitosti«. Tudi v uredništvu SR je nemalokrat izrekla stališče o nesmiselnosti »kupčkanja literatura - jezik« in obratno, nekoč s pristavkom, naj se avtor sam odloči, »kje se mu bo bolje godilo.« Med literarno vedo in jezikoslovje je uvrstila tudi nekatere moje prispevke. Sploh sem vesela, ko kdaj z veliko zanimanja in natančnosti prebere, kar napišem, pa ne samo v reviji, ki nas na svojevrsten način povezuje.

Nedavno mi je omenila, da me je brala in poslušala, ko sem govorila o literarni ustvarjalki in dami z začetkov slovenske književnosti.

Dama v več ozirih te besede je kakopak tudi profesorica Vidovič Muha. Draga Ada, vse najboljše!

Urška Perenič
Filozofska fakulteta Univerze v Ljubljani
urska.perenic@ff.uni-lj.si